

Thorn, 8 augustus 2024

Lieve vrienden van de Foyer,

Na 4 ½ jaar in het verzorgingshuis is op 31 juli toch nog vrij onverwacht onze Bea overleden. Graag delen we met u iets van haar levensverhaal, van de laatste dagen en van nu...

Levensverhaal Beatrijs Verstraelen

Bea (Beatrijs) is geboren op 19 januari 1942 en heeft haar jeugd doorgebracht in het Belgische Wuustwezel, als 11^e kind van de 15 kinderen Verstraelen.

Bea was graag dienstbaar, zowel aan de mensen als aan God. Na een opleiding als verzorgster vroeg ze zich af of ze misschien in de huishouding zou gaan bij haar broer Jan, die priester was.

Geroepen

Rond die tijd leerde ze de Foyer kennen, omdat een vriendin haar had uitgenodigd mee op retraite te gaan. De gemeenschap was gehuisvest in kasteel Zellaer, Bonheiden. Bea voelde zich er thuis, en ging er terug om te helpen met het dagelijks werk. Op een avond vertelde Vader D'Heu (de Foyervader) over Marthe Robin (de stichteres van de Foyers). Toen wist Bea: "*Hier moet ik zijn!*" en op 31 mei 1965 is ze in de Foyer gegaan.

Vele jaren heeft ze in het kinderpaviljoen gezorgd voor de kinderen van de retraitanten, deed tafeldienst, werkte in de keuken of in het grote bos dat bij het kasteel hoorde. Ook schilderwerk of naaiwerk kon je haar toevertrouwen. Ze had veel praktisch verstand.

In 1976 kwam er een Foyer in Nederland. Enkele maanden later is Bea daar naartoe gegaan, om in die Nederlandse Foyer dienstbaar te blijven tot het einde.

Kleiner worden...

Toen haar geheugen haar in de steek begon te laten, gaf ze beetje bij beetje taken af... Maar ze bleef haar tijd vullen met dienstbaarheid op alle mogelijke manieren en met vertrouwd gebed.

Sinds een ernstige hersenbloeding in 2020, waardoor ze volledig hulpbehoevend werd, woonde Bea in het verzorgingshuis naast de Foyer, van waaruit ze door dagelijkse ontmoetingen toch bij de gemeenschap bleef horen.

Hoe klein haar geestelijke en lichamelijke mogelijkheden uiteindelijk ook waren: Bea bleef altijd betrokken op de ander, en bleef houvast hebben aan haar rozenkrans. Als je voorstelde: zullen we een tientje bidden? kwam steevast het antwoord: "Dat is altijd goed" ...

Al meer dan een jaar geleden constateerde de dokter dat Bea misschien nog maar een paar weken, een paar maanden te leven had. Toen we het haar vertelden, zei ze met een zucht: '*Dat is goed nieuws...*' En met veel aandacht heeft ze daarna de ziekenzalving ontvangen. Maar haar weg was toch nog niet ten einde... Ze moest nog veel inleveren, veel achteruitgaan. Het kostte haar menig worsteling... Maar uiteindelijk kwam steeds weer de instemming: '*Het is goed zo*'.

Verlangen naar de Hemel

Bea, ons Bieke, verlangde naar de Hemel. Als vader André Pierik wel eens met haar ging wandelen, en vroeg: waar wilt u graag naar toe? Dan kon ze zeggen: *‘Naar de Hemel’*. ‘Daar kan ik u nu niet brengen. Ik kan u wel een eindje vergezellen’. *‘Dat is ook al iets’*...

We hebben haar mogen vergezellen, totdat in de middag van 31 juli Jezus haar kwam halen. In een oogwenk was ze mee!

We zijn verdrietig, want tot op het laatste moment heeft ze nog zoveel voor ons betekend! Maar we zijn ook blij: blij om haar vreugde. Ze heeft het gehaald, de wedloop is volbracht, de poort ging vast en zeker wijd voor haar open!

De uitvaart

Wonderlijk hoe soms dingen lopen... In een paar dagen was alles voor de uitvaart gereed, zodat zaterdag de Stille Dag gewoon kon doorgaan. Zondag was er (in plaats van een vooravondmis of avondwake) een Eucharistieviering in de Foyer waar de nodige mensen aan deelnamen. Maandag was in de parochiekerk van Thorn de Eucharistie van de uitvaartplechtigheid. Er was een klein muziekgroepje, maar een gróót koor – want iedereen was betrokken en zong mee. Zelfs toeristen die voor de kerkdeur stonden te wachten zeiden: ‘Wat hebben jullie mooi gezongen!’ En dat kón, want er was niet alleen droefheid... het was een stukje Pasen!

Onder een stralende zon werden op het kerkhof de laatste gebeden gezegd en namen we afscheid van het lichaam van Bea. Haar graf is achter de kerk, u kunt er vanuit de Foyer zó naar toe wandelen om haar te bezoeken, voor haar te bidden... en haar gebed te vragen.

We gaan verder...

En nu? Nu zitten we volop in de retraite. Dankzij de helpende handen van vele vrienden werden de sporen van de koffietafel snel uitgewist en het huis in orde gebracht om die avond de retraitanten te kunnen ontvangen. Bea zou niet anders gewild hebben: ze bleef altijd betrokken op de retraites en de retraitanten, daar leefde, offerde en bad ze voor.

We putten veel troost uit de vele getuigenissen die we al mochten horen en lezen. Daar komt vaak haar dienstbaarheid naar voren, liefdevol, praktisch en vooral: onopvallend... En blijkbaar is juist dát iedereen opgevallen 😊 We eindigen graag met dit ‘pareltje’ van haarzelf:

Bea hoorde eens zeggen: Als kind van God ben je in heel de wereld thuis.

Ze reageerde: *“Dan kun je overal helpen!”*

En zo leefde zij, een heel leven lang...

“’t Is goed zo.”

Wij zijn u allen heel dankbaar voor uw gebed, meeleven, kaarten, getuigenissen, bloemen, helpende handen en alles waarmee u ons de voorbije dagen en de voorbije jaren tijdens de ziekte en het overlijden van Bea gesteund hebt.

Met een hartelijke groet, Vader André Pierik, Rachel, Frank, Wendy, Yvonne

Voor een fotoreportage van de uitvaart kunt u kijken op <https://www.foyer-thorn.nl/fotoalbum/zomaarwat>